

СТИВЪН КИНГ БИЛИ БЛОКАДАТА

Превод от английски: Павел Боянов, 2016

chitanka.info

Да, за бейзбол е, но ѝ дайте шанс, а? Не е нужно да сте моряк, за да обичате романите на Патрик О'Брайън, нито жокей — или дори любител на спортните залози, — за да си падате по кримките на Дик Франсис. Техните произведения оживяват благодарение на героите и фабулата и аз се надявам, че ще откриете подобна жизненост тук. Идеята за тази новела ми хрумна, след като гледах мач от плейофите, когато едно спорно отсъждане доведе почти до бунт на стадион „Търнър Фийлд“ в Атланта. Запалянковците засипаха игрището с чашки, шапки, плакати, знаменца и бирени бутилки. След като един от съдиите бе улучен по главата с половинлитрово шише уиски (празно, разбира се), отборите бяха изведени от игрището до възстановяване на реда. Телевизионните коментатори се вайкаха за липсата на спортсменство, сякаш такива изблици на отвращение и гняв не шестват по стадионите на Америка от сто и повече години насам.

Цял живот обичам бейзбола и исках да опиша времето, когато такива енергични изрази на недоволство, придружени от възгласи като „Убий рефера!“ и „Купете му куче водач!“ бяха неразделна част от играта. Време, когато бейзболът беше брутален почти колкото футбола; когато играчите се приплъзваха във втора база с бутонките нагоре и сблъсъците на хоума се очакваха, вместо да се отчитат като нарушение. В онези дни отмяната на съдийско отсъждане въз основа на видеоповторение щеше да бъде посрещната с ужас, защото думата на арбитъра беше закон. Исках да използвам езика на някогашните бейзболисти, за да пресъздам

духа и колорита на спортна Америка от средата на миналия век. Искан да си пробвам силите с нещо, което хем да е митично, хем — по един страшен начин — забавно.

Също така ми се удаде да вмъкна себе си в повествованието, което много ми хареса. (В края на краищата първите си хонорари като писател получих в качеството си на спортен репортер за лизбонския „Ентърпрайз“). Синовете ми ще определят крайния резултат като „металитература“. Аз предпочитам по-простичкия термин „удоволствие“ и с тази новела се надявам да ви доставя именно това — чисто удоволствие, а последното изречение съм забърсал от един страхотен филм — „Дивата орда“.

*И се пази от острието, Верни Читателю.
Все пак четеш произведение на Стивън Кинг.*

Уилям Блейкли ли?

О, Боже, имате предвид Били Блокадата. От години никой не ме е питал за него. Разбира се, тук никой не ме пита нищо, освен дали ще се запиша за музикалната вечеринка с полка в салона на „Кей енд Пи“ в центъра, или за виртуален боулинг. Играем го точно тук, в общата дневна. Съветът ми към вас, господин Кинг — не че сте ми го искали, ама аз да си кажа: не остарявайте, а ако все пак няма накъде, не допускате вашите близки да ви настанят в такъв хотел за зомбита.

Странно нещо е старостта. Когато си млад, хората винаги искат да чуят разказите ти, особено ако си бил професионален бейзболист. Само че като си млад, нямаш време да разправяш. Сега време — бол, а явно никой не го е еня за отминалите дни. Обаче на мен ми е приятно да си ги спомням. Тъй че — иска ли питане — ще ви разкажа за Уилям Блейкли. Ужасна история, естествено, обаче тъкмо те най-трудно се забравят.

В онези дни бейзболът не беше както сега. Имайте предвид, че Били Блокадата започна да играе за „Титаните“ едва десет години след

пробива на Джаки Робинсон — първия негър в Голямата лига, а „Титаните“ отдавна не съществуват. Но не мисля, че Ню Джърси отново ще има друг отбор в Голямата лига, не и когато отвъд реката — в Ню Йорк — бълват звезди на конвейер. Обаче навремето отборът беше голяма работа — ние бяхме голяма работа — и играехме в различен свят.

Правилата бяха същите^[1]. Те не са се променили. И малките ни ритуали доста си приличаха. О, никому не се разрешаваше да си накриви шапката на една страна или да си сгъне козирката, а косата ни трябваше да бъде прилично подстригана (как се носят днешните лигльовци, не е истина), ала някои играчи се кръстеха, преди да влязат в зоната на батера или правеха резка в пръстта с опакото на бухалката, преди да се приготвят за удар, или пък прескачаха базовата линия, докато тичаха да заемат позициите си. Всеки внимаваше да не настъпи линията — смяташе се, че носи лош късмет.

Бейзболът беше местно забавление, ясен ли съм? Бяха се появили първите телевизионни предавания, но само през почивните дни. Имахме добър пазар, защото „Дабъл Ю Ен Джей“ излъчваше мачовете и всеки в Ню Йорк можеше да гледа. Някои от тези излъчвания бяха доста комични. В сравнение със сега телевизионните екипи работеха направо на аматьорско ниво. Радиопредаванията бяха по-професионални, по-изпипани, но и те бяха на местни станции. Нямаше сателитни излъчвания, понеже нямаше сателити! Руснаците изпратиха в космоса първия сателит по време на мачовете от шампионата между „Янките“ и „Храбреците“. Доколкото си спомням, го изстреляха в ден, когато не се провеждаше мач, но може и да греша. Сигурен съм, че онази година „Титаните“ отпаднаха рано. Известно време се състезавахме, отчасти благодарение на Били Блокадата, но вие сте осведомен за положението. Затова сте тук, нали така?

Ето накъде бия: понеже мащабите на играта бяха по-малки, играчите не бяха чак толкова важни. Не че нямаше звезди бейзболисти от ранга на Арън, Бърдет, Уилямс, Калийн и, разбира се, Мик, — но повечето не бяха прочути от едното крайбрежие до другото като Алекс Родригес и Бари Бондс (двойка дрогирани манекенчета, ако ме питаш). А повечето играчи? Ще ти го кажа с една дума: бачкатори. Средната заплата тогава беше петнайсет хиляди годишно, по-малко, отколкото изкарва сега един учител първа година в гимназиалния курс.

Бачкатори, чаткаш ли? Точно както го е написал Джордж Уил в онази книга^[2]. Само дето той го изкарваше нещо хубаво. Какво му е хубавото да си трийсетгодишен бейзболист с жена, три деца и може би още седем години до пенсия? Десет, ако ти провърви да не се контузиш. Карл Фурильо накрая работеше като асансьорен техник в Световния търговски център денем и като пазач нощем, знаеше ли го? Знаеше ли? Как мислиш, знаел ли го е онзи писател — Уил, — или неволно е пропуснал да го спомене?

Негласното споразумение беше такова: ако имаш умения и можеш да играеш дори с махмурлук, те пускат да играеш. Ако не можеш, те изхвърлят на буницето. Съвсем просто. И безпощадно. И така стигаме до положението с нашите кетчъри онази пролет.

Бяхме в добра форма по време на тренировъчния лагер в Сарасота. Нашият стартов кетчър беше Джони Гудкайнд. Навярно не го помните. Ако пък си го спомняте, може би е заради начина, по който завърши кариерата си. Четири години му вървеше, коефициент^[3] над 0.300, практически излизаше във всяка игра. Умееше да се оправя с питчърите — добре ги строяваше. Момчетата не смееха да не му подадат, както той им сигнализира. Онази пролет почти достигна коефициент 0.350 с около десетина хоумръна — една от топките беше толкова дълга, колкото никога не съм виждал на стадион „Ед Смит“, където вятърът обикновено е насрещен. Строши предното стъкло на шевролета на един журналист — така му се пада!

Но също така много пиеше и два дни преди отборът да отпътува на север и да открием сезона на домашен терен, блъснал една жена на Пайнепъл Стрийт и я убил на място. Или май почина в болницата? Във всеки случай по-мъртва не можеше да бъде. После проклетият му глупак се опитал да избяга. Но на ъгъла с „Ориндж“ била паркирана полицейска кола и помощник-шерифите видели всичко. Нямамо съмнение, че Джони е пиян като кирка. Когато го извадили от колата, така вонял на кръчма, че не се траело. Единият полицай се навел да го закопчае и Джони се издрайфал върху главата му. Бейзболната кариера на Джони Гудкайнд приключила, преди повърнатото да изсъхне. Даже Бейб Рут не би могъл да остане в играта, след като е прегазил домакия, излязла на сутрешен пазар. Предполагам, че Джони се е заел да командва затворническия отбор. Ако в „Рейфорд“ изобщо се е играело бейзбол.

Заместникът му беше Франк Фарадей. Добър кетчър, но в най-добрия случай посредствен батер. Коефициентът му беше около 0.160. Не беше едър, което го поставяше в риск при стълкновенията. Големи мелета ставаха в онези дни, господин Кинг, майката си тракаше.

Но ние разполагахме с Фарадей. Спомням си как Дипуно разправяше, че той няма да изкара дълго, но дори Джърси Джо не се досещаше колко кратко ще бъде времето му.

Фарадей беше зад хоума, когато изиграхме последния си демонстрационен мач онази година срещу „Ред Сокс“. Те се опитват да отбележат точка. Дон Хоук батира. Един едър поляк — Тед Клушевски — е на трета. Хоук удря топката право към Джери Ръг, който онзи ден бе нашият питчър. Здравеняка Клу се понася към хоума с всичките си сто и двайсет килограма. Нашият Фарадей, тънък като сламка, е стъпил с крак на базата. Веднага става ясно, че лошо му се пише. Ръг подава на Фарадей. Фарадей се завърта да докосне поляка с топката и да го изпрати в аут. Извърнах поглед — не ми се гледаше.

Мъникът успя да изгори оня Клу, не отричам, само че мачът беше приятелски и, общо взето, бе важен за тоя, дето духа. Спортната кариера на Франк Фарадей приключи. Счупена ръка, счупен крак, сътресение — това бе резултатът. Нямам представа какво стана с него. Чух, че за бакшиши миел стъклата на колите на бензиностанция „Есо“ в Тукумкари.

Накратко: за четирийсет и осем часа загубихме двамата си кетчъри и на първия си официален мач нямаше кого да сложим да хваща топката освен Ганзи Бърджис, който се беше преквалифицирал от кетчър в питчър малко след края на Корейската война. Онзи сезон Ганзи беше трийсет и девет годишен и чат-пат заместваше титулярния кетчър в средните ининги, но също така подаваше правите топки адски ловко — затова бе изключено Джо Дипуно да рискува тези стари кокали, като го сложи да спасява. Заяви, че по-скоро ще сложи мен. Знаех, че се шегува — бях само стар треньор на трета база^[4] с толкова разтежения на слабините, че яйцата ми кажи-речи се удряха в коленете, — но все пак изтръпнах при тази мисъл.

В действителност Джо се обадил на главния офис в Нюарк и отсякъл: „Трябва ми играч, който може да улови бързата топка на Ханк Мастърс и филцованата на Дани Ду, без да падне по задник. Не ми пука дали играе за «Таратанците» от Тремонт, просто се уверете, че го

бива, и ми го докарайте на «Мочурливото» навреме за националния химн. После се размърдайте и ми намерете истински кетчър. Разбира се, ако искате да имате някакъв шанс този сезон.“ Треснал слушалката и си запалил може би осемнайсетата цигара за деня.

Не е лек животът на мениджъра^[5], а? На единия ти кетчър му е повдигнато обвинение в непредумишлено убийство, другият лежи в болницата, така омотан в бинтове, че прилича на Борис Карлоф в „Мумията“; питчърите ти или са недорасляци с жълто около устата, или готови за пенсия, а кой ще надене униформата и ще клечи зад хоума в деня на откриването — дявол знае.

Онази година взехме самолет, вместо да пътуваме с влака, но въпреки всичко имахме усещането, че се лашкаме в разбити вагони. Междувременно Къруин Маккаслин, генералният мениджър^[6] на „Титаните“, запретна ръкави и ни намери кетчър за началото на сезона: Уилям Блейкли, който скоро щеше да се сдобие с прозвището Били Блокадата. Сега не си спомням дали дойде от първа или втора дивизия на Малката лига. Сигурно можете да проверите на компютъра си, понеже не съм забравил името на отбора му: „Царевичарите“ от Девънпорт. За седемте ми години с „Титаните“ в отбора дойдоха няколко бейзболисти оттам, а играчите от редовния състав все ги питаха ядат ли си кочаните. И ако не — къде си ги завират. Бейзболният хумор е дебелашки.

Първият ни мач беше в средата на април срещу „Бостън Ред Сокс“. Някога шампионатът започваше по-късно и спортният календар не беше толкова натоварен. Отидох на стадиона рано — преди Господ да се е дигнал от леглото, както е поговорката, — и на паркинга за играчите зърнах младо момче, седнало върху капака на стар форд пикап. Регистрационният номер от Айова беше прикрепен с тел към задната броня. Пазачът Ник го пуснал, когато малкият му показал писмото от главния офис и шофьорската си книжка.

— Ти сигурно си Бил Блейкли — рекох аз и му стиснах ръката. — Драго ми е да се запознаем.

— Драго ми е да се запознаем — повтори той. — Нося си екипа, ама е доста поочукан.

— Все ще те стегнем някак, приятел — отвърнах и пуснах ръката му. Долната част на показалеца му беше омотана с лейкопласт. — Да не си се порязал при бръснене? — посочих овързания пръст.

— Аха, порязах се при бръснене — вика ми той. Не можех да преценя дали така показва, че е схванал шегичката ми, или е безумно притеснен, че ще се издъни, и затова поне в началото смята да се съгласява с всичко, което му се казва. По-нататък разбрах, че и двете ми предположения са били погрешни: той просто имаше навик папагалски да повтаря каквото му кажеш. Свикнах с това, даже взе да ми харесва.

— Вие ли сте мениджърът? — попита ме момчето. — Господин Дипуно?

— Не, аз съм Джордж Грантам. По прякор — Бабчето. Треньор съм на трета база. Също така отговарям за екипировката. — Самата истина, върших и двете работи. Нали ви казвам, тогава мащабите на играта бяха по-малки. — Не се безпокой, ще те натъквим като кукличка. Всичко ще ти е ново.

— Всичко ще ми е ново — повтаря той. — Освен ръкавицата. Искам си старата ръкавица на Били и туй то. С Били младши много сме препатили.

— Щом държиш, няма проблем — казах и излязохме на „Мочурливото“, както едно време спортните журналисти наричаха стадиона.

Двоумях се да му дам ли 19, понеже това беше номерът на горкия Фарадей, но униформата не му стоеше като харизана, затова не му мислих дълго. Докато се обличаше, му подхвърлих:

— Не си ли уморен? Сигурно си карал без почивка. Не ти ли изпратиха малко зелено за самолет?

— Не съм уморен — отговори ми. — Възможно е да са ми пратили малко зелено за самолет, ама не съм го видял. Може ли да огледаме игрището?

Поведох го по пътеката и минахме през навеса за резервните играчи. Той тръгна към хоума покрай фауллинията, издокаран с униформата на Фарадей — синьото 19 блестеше на утринното слънце (часът беше едва осем и отговорниците по поддръжката тъкмо започваха усиления си работен ден).

Съжалявам, че не мога да ви опиша колко самоуверено се движеше, господин Кинг, но вие сте специалистът по думите, не аз. Знам единствено, че в гръб повече от всякога приличаше на Фарадей. Беше с десет години по-млад, разбира се... но в гръб възрастта не си

личи много — освен понякога по походката. Плюс това беше слаб като Фарадей, а всеки треньор предпочита стройните играчи за бранители или за втора база, но не и за кетчъри. Кетчърите трябва да са яки като пожарен кран, подобно на Джони Гудкайнд. Този момък си просеше да му строят ребрата в някое меле.

Обаче имаше по-здрavo телосложение от Франк Фарадей: широк задник и силни бедра. От кръста нагоре беше мършав, но си спомням, че както го гледах да се отдалечава, ми хрумна, че прилича на ратайче от Айова (каквото всъщност беше) на ваканция в живописния Нюарк.

Отиде до хоума и се завъртя към идеалния център. Имаше руса коса и един кичур бе паднал на челото му. Той го отметна и застана там, попивайки всичко — смълчаните трибуни, където следобед щяха да насядат петдесет хиляди души; знамената, вече окачени по перилата и потрепващи на сутрешния ветрец; прясно боядисани в синьо фаул стълбове. Отговорниците по поддръжката започваха да поливат. Гледката винаги ми се е струвала величествена и можех да си представя какво мисли се въртят в главата на малкия, който допреди седмица сигурно беше стискал кравешки цици, очаквайки „Царевичарите“ да започнат срещите си в средата на май.

Мина ми през ума: „Горкият хлапак най-сетне схвана картинката. Когато се обърне към мен, ще прочета в очите му паника. Сигурно ще се наложи да го вържа в съблекалнята, за да не се метне в разнебитения си пикап и да отпраши към Божията земя^[7].“

Но когато момъкът се обърна, в очите му нямаше паника. В тях не се четеше дори нервност, каквато всеки играч изпитва при откриването на сезона. Напротив, както беше застанал зад хоума в дънките си „Левис“ и лекото яке от поплин, той изглеждаше невъзмутим.

— Мда — промърмори, сякаш се беше потвърдил факт, в който поначало е бил напълно сигурен. — Били царски ще играе тук.

— Добре — викам му аз. Не се сецам какво друго да кажа.

— Добре — повтаря той. После — кълна се — ме попита:

— Дали да не помогна на ония момчета с маркучите?

Джо Дипуно моментално разбра, че новакът е чалнат. Част от играчите също схванаха каква е работата, но въпреки това харесаха момъка. Може би защото, когато човек говореше с него, чуваше отразен звука на собствения си глас. Като ехо в пещера.

Засмях се. В младока имаше нещо странно, нетипично; нещо, което изнервяше хората... но тъкмо то ги караше да го приемат. Нещо мило и вдъхващо симпатия, макар да ставаше ясно, че момчето не е съвсем в час.

— Били — казах му, — не ти е работа да се занимаваш с поддръжката. Работата ти е този следобед да си облечеш екипа и да уловиш подаванията на Дани Дузън.

— Дани Драхонката.

— Точно така. Миналата години стана на двайсет и шест, трябваше да спечели „Сай Йънг“^[8], ама не му се отвори парашута. Понеже журналистите не го обичат. Още му е накипяло заради това. Отвори си добре ушите: ако те отреже, не смей отново да му сигнализираш същото подаване. Освен ако не искаш след мача да те изкриви от бой. Четири срещи делят Дани Драхонката от двеста победи и докато не закръгли бройката, ще бъде зъл като дявол.

— Докато не закръгли бройката. — И ми кима с глава.

— Именно.

— Ако ме отреже, сигнализирам друго подаване.

— Да.

— А той майстор ли е на забавената топка?

— А кучетата препикават ли саксиите с мушкато? Драхонката има сто деветдесет и шест спечелени мача. Това не става без да усвоиш тази техника.

— Без да усвоиш тази техника — вика младежът. — Ясно.

— И гледай да не се контузиш. Докато от главния офис не договорят друг кетчър, имаме само теб.

— Аз съм кетчърът — обобщава той. — Схванах.

— Ха дано!

Другите играчи вече пристигаха и имах куп неща за вършене. По-късно видях момъка в офиса на Джърси Джо — подписваше необходимите бумажки. Къруин Маккаслин висеше над главата му като лешояд над сгазено на пътя животно и му сочеше къде да сложи името си. Горкото момче, за последните шейсет часа вероятно не беше спало повече от шест, а го караха с няколко подписа да зачеркне следващите пет години от живота си. По-късно го видях с Дузън — обсъждаха списъка с батерите на „Ред Сокс“. По-точно Драхонката говореше, а момъкът слушаше. Доколкото видях, даже не зададе въпрос, и толкова

по-добре. Ако момчето го беше прекъснало, Дани сигурно щеше да му откъсне главата.

Около час преди началото на срещата влязох в кабинета на Джо да видя как е разпределил играчите. Малкият щеше да батира осми, което не беше изненада. Публиката беше започнала да се настанява на трибуните и над главите си чувахме говор и скърцането на дъските. За откриването на сезона зрителите винаги пристигат рано. От тропота им както винаги ми настръхна кожата и видях, че Джърси Джо също е нервен. Пепелникът му беше препълнен.

— Не е едър, както се надявах — рече той, почуквайки с пръсти по името на Блейкли в схемата с играчите. — Бог да ни е на помощ, ако днес не издържи.

— Маккаслин намерил ли е друг?

— Знам ли. Говорил е с жената на Хюби Ратнър, но Хюби е на риболов някъде в Майчината си гъзина, Уисконсин. До следващата седмица няма да имаме връзка с него.

— Хюби Ратнър е на четирийсет и три, ако не и на повече.

— Нищо ново не ми казваш. Но както сме го закъсали, не можем да придиряме. Бъди откровен — според теб колко ще изкара момчето в Голямата лига?

— Сигурно ще го издуха първият ветреца — отвърнах аз, — но притежава едно качество, което липсваше у Фарадей.

— И кое е то?

— Нямам си идея. Но ако го беше видял как стои зад хоума и гледа в центъра на полето, щеше да си по-спокоен. Сякаш си казваше наум: „Мислех си, че ще е кой знае какво, а то — нищо и никакво.“

— Ще види, че е нещо и някакво, когато Айк Делок за пръв път метне топката право в носа му — заключи Джо и си запали цигара. Дръпна си и се закашля. — Трябва да откажа тези „Лъки Страйк“. „Няма да се задавите дори да изпушите цял вагон“^[9] — да, бе, да! Обзалагам се на двайсет кинта, че малкият ще пропусне първата параболона Драгонката под таратанците си. Дани ще се разстрои — знаеш как се скапва, когато някой му преебе първото подаване, — и „Бостън“ ще изпадна в екстаз.

— Да ти пикая на оптимизма!

Той ми протегна ръката си:

— Двайсет кинта. Обзалагам се.

Знаех, че така се опитва да прогони злото, затова му стиснах ръката. Спечелих двайсетачката, понеже легендата за Били Блокадата се роди същия онзи ден.

Не може да се каже, че е играл страхотно, понеже няма да е вярно. Страхотно игра Драхонката. Но първата топка — с батер Франк Малзоун^[10] — беше парабола и момчето я улови блестящо. Не бе единствено това обаче — топката за едната бройка беше в аут, а никога не бях виждал кетчър да реагира с такава светкавична бързина, дори Йоги^[11]. Реферът обяви първи страйк и в екстаз изпаднахме ние вместо „Бостън“, поне докато Уилямс не отбеляза хоумрън в петия ининг, като сам обиколи всички бази. Изравнихме в шестия, когато Бен Винсент изгори един от техните играчи. В седмия имаме рънър на втора база — май Барбарино, — и два аути, а на хоума новото ни попълнение за трети път се кани да батира. Първия път само погледна безпомощно топката; втория път замахна, но пропусна. Делок умело го надхитри, направи го за посмешище и момъкът чу единствените освирквания по свой адрес, докато носеше екип на „Титаните“.

Заема мястото си и аз поглеждам Джо. Седеше до водоохладителя, увесил нос, и клатеше глава. Дори ако новият отбиееше топката, идваше ред на Драхонката да батира, а Драхонката не можеше да уцели топка за софтбоул с тенисракета! Като батер този човек беше жива скръб.

Няма да удължавам напрежението, това не е детски спортен комикс. Но който е казал, че понякога животът имитира изкуството, е бил прав: онзи ден именно това се случи. Резултатът стана три на два^[12].

Тогава Делок метна ниската топка, която първия път жестоко заблуди момчето, и проклет да бъда, ако момъкът не му се върза втори път. Само че този път изиграният се оказа Айк Делок. Новакът я отби почти от носовете на обувките си, подобно на Ели Хауард, и я отпрати в пролуката между двамата бранители във външното поле. Дадох знак на рънъра от трета база да поеме към хоума и отново поведохме с два на един.

Всички на резервната скамейка наскачаха, крещейки колкото им глас държи, но Били сякаш не ги чуваше. Просто стоеше на втора база и изтупваше задника си. Не остана там още дълго, защото Драхонката

пропусна три подавания и гневно захвърли бухалката си, както винаги, когато изгаряше.

Така че може би това все пак е спортен комикс, какъвто сте криели зад учебника по история в прогимназията. Почва деветият ининг и Драхонката проверява в списъка кой ще батира за противника. Малзоун допуска три страйка и е въвн от играта. Една четвърт от стадиона се изправя на крака. Клаус допуска три страйка и е въвн от играта. Половината стадион се изправя на крака. Тогава излиза Уилямс — старият Теди Ташака. Драхонката бележи два страйка — топките профучават край бедрото на Теди, — но после се издънва: допуска два бола и му „подарява“ първа база. Малкият тръгва към зоната на питчъра, но Драхонката му прави знак — работата ти е да клечиш и да улавяш, слънчице. Слънчицето това и прави. Какво друго му остава? Мъжът, който мята, е един от най-добрите питчъри, а тази пролет момчето зад хоума навярно цял ден е стискало кравешки цици, а привечер се е разгривало с топката зад обора, за да поддържа форма.

Първо подаване, да го вземат мътните! Уилямс хуква към втора база. Трудна топка, ниска, но въпреки това момчето хвърли адски добре. Почти изби Теди, но както знаете, „почти“ не е достатъчно в бейзбола. Сега вече целият стадион се изправи на крака и завика. Драхонката се разкрещява на момъка — сякаш е виновен той, а не шибаното подаване — и докато му обяснява, че е абсолютен мухльо, Уилямс иска таймаут. Наранил си коляното, докато се приплъзвал към базата, в което нямаше нищо чудно: умееше да батира като стой, та гледай, обаче превземаше базите тромаво като слон. Пълна загадка е защо му хрумна да краде база онзи ден. Не се налагаше да рискува при двата аута.

Така Били Андерсън излиза вместо Теди като рънър, а Дик Гърнърт застъпва като батер — коефициентът му е 0.425 или нещо такова. Публиката полудява, знамето се развява, опаковките от хотдог се въргалат по трибуните, жените плачат, мъжете крещят Джърси Джо да изтегли Драхонката и да вкара в игра Стю Ранкин — днес хората биха го нарекли „спасител“, но навремето беше известен просто като кадърна резерва, която закърпва положението в напечени моменти.

Само че Джо стисна палци и остави Дузън.

Резултатът е три на два, нали така? На Андерсън победата му е в кърпа вързана, нали така? Понеже е бърз като вятъра, а момъкът зад

хоума е новак от село. Гърнърт, този мъжага, улавя параболата и я курдисва — не отпраща, а курдисва — отвъд кръга на питчъра, точно зад гърба на Драхонката. Той обаче ѝ се мята като котка. Андерсън завзема трета база и Драхонката хвърля топката от нивото на коленете си. Изстрелва я като куршум, мамка му!

Зная какво си мислите, господин Кинг, но жестоко се лъжете. И през ум не ми е минало, че дебютантът ни кетчър ще бъде размазан като Фарадей и славната му кариера в Голямата лига ще приключи с един мач. Едно на ръка, Андерсън не бе някой тронав мечок като Здравеняка Клу, по-скоро бих го оприличил на балетист. Второ... ами... момчето ставаше за разлика от Фарадей. Усетих го още като го зърнах да кибичи върху бронята на очукания си пикап, в който мъкнеше очукания си екип.

Дузьн подаде ниска топка, но право в целта. Новакът я улови между коленете си, завъртя се и тогава гледам, че протяга единствено ръката си с ръкавицата. Едва успях да си помисля каква левашка грешка е това, как малкият е забравил старата поговорка „две ръце за начинаещите“, как Андерсън ще му избие топката и всуе ще се мъчим да обърнем резултата в последните секунди. Но тогава момъкът отпусна лявата си плешка като футболен нападател. Не обърнах внимание на свободната му ръка, защото се бях втренчил в тази с ръкавицата — досущ като всички зрители на „Мочурливото“ в онзи ден. Затова не разбрах какво точно се случи — никой не разбра.

Видях следното: малкият удари Андерсън в гърдите с ръкавицата, когато му оставаха цели три крачки до хоума. Тогава Андерсън се блъсна в приведеното рамо на момъка, прекатури се и се плъосна зад лявото поле на батера. Съдията вдигна юмрук и отсъди аут. Тогава Андерсън писна като заклан и се хвана за глезена. Чух го от мястото си край трета база: беше толкова гръмогласен, че надвика запаянковците, които вилнееха по трибуните като ураган от десет бала. Видях, че левият му крачол се обагря в червено и между пръстите му се стича кръв.

Може ли чаша вода? Бихте ли ми налили от онази пластмасова кана? Носят ни единствено пластмасови кани в стаите — нали се сещате, стъклените са забранени в хотела за зомбита.

Брей, услади ми се. Отдавна не съм говорил толкова, а има още много, докато се изприкажа. Отегчих ли ви? Не? Добре. И аз не се отегчих. Страшно ми е приятно да ви разказвам, независимо че историята е ужасна.

Андерсън излезе отново на терена чак през 58-а и това беше последната му година — „Бостън“ прекратиха договора си с него посред сезона и той не си намери друго място, защото беше загубил бързината си. А освен бързината той нямаше кой знае какви качества. Докторите казали, че щял да бъде като нов, че ахилесовото сухожилие било само леко разкъсано, но беше получил още и разтежение — предполагам, че именно второто го е довършило. Хората не осъзнават колко нежна игра е бейзболът. Не само кетчърите могат да пострадат при сблъсъците край хоума.

След мача Дани Драхонката наgrabва момчето под душа и вика: „Ще те черпя едно довечера, новако! Ще те черпя даже десет!“ После произнася върховната си похвала: „Направо му еба майката!“

— Десет пътиета, защото направо съм му ебал майката — повтаря момъкът, Драхонката се смее и го тупа по гърба, сякаш е чул някакво невероятно остроумие.

Да, ама тогава Пинки Хигинс ни се изтресе на главите. Онази година той беше мениджър на „Ред Сокс“ — неблагоприятна работа, защото през лятото на 57-а отборът неотклонно вървеше надолу. Пинки гледаше на кръв и така яростно жвакаше тютюн, че сокът се стичаше по брадичката му и цапаше ризата му. Обвини момчето, че нарочно е срязало глезена на Андерсън, когато се сблъскали на хоума. Предположи, че Блейкли е действал с нокти, и заяви, че трябва да бъде дисквалифициран. И това — от устата на човек, чийто девиз беше „С бутонките навред газии, врага накарай да пълзи“.

Седях при Джо в кабинета му на по халба бира, затова заедно изслушахме тирадата на Пинки. Реших, че на човека са му изгърмели бушоните, и съдейки по физиономията на Джо, не бях единствен.

Джо изчака Пинки да млъкне и чак тогава проговори:

— Не гледах крака на Андерсън. Наблюдавах дали Блейкли ще успее да задържи топката и да докосне Андерсън, за да го изгори. Момчето се справи.

— Доведете ми го тука — фучи и пуфти Пинки. — Искам да му го кажа право в лицето.

— Бъди разумен, Пинки — казва Джо. — Аз щях ли да дойда при теб и да ти опявам, ако Блейкли се беше контузил?

— Не е било с бутонките! — крещи Пинки, та се къса. — Бутонките са част от играта! Да одереш някого като... като момиче... не е! Андерсън е в професионалния бейзбол от седем години! И има къща да храни!

— В крайна сметка какво излиза? Че моят кетчър е раздрал глезена на твоя рънър, докато го докосва, за да го изгори — и докато го премята през рамо, моля ти се! — с нокти?

— Така твърди Андерсън — сопва му се Пинки. — Андерсън разправя, че това усетил.

— Може би разтежението му също е от ноктите на Блейкли, а?

— Не — признава Пинки. Лицето му беше червено като цвекло, и то не само от гняв. Даваше си сметка колко нелепо звучат думите му. — То било вследствие на падането му.

— Моля за извинението на почитаемия съд — намесих се аз, — обаче да ми говорите за нокти? По-голяма глупост не съм чул!

— Искам да видя ръцете на момчето — размърдва се Пинки. — Или ще ми ги покажете, или ще подам възражение.

Мислех си, че Джо ще разкара Пинки на майната му, обаче не познах. Джо се обърна към мен:

— Кажи на момчето да дойде. Обясни му, че ще покаже на господин Хигинс ноктите си както едно време на учителката си в първи клас — след клетвата за вярност към американското знаме^[13].

Доведох новака. Той охотно ме придружи, въпреки че беше само по хавлия, и показа ноктите си. Те бяха изрязани, чисти, здрави — без следи от счупване или огъване. По пръстите му нямаше кръвонасядания, каквато би трябвало да се появят, ако наистина впиеш нокти в някого и започнеш да дереш. Все пак ми направи впечатление една малка подробност, макар че тогава не й отдадох значение: лейкопластът от показалеца му беше свален, а не забелязах следи от порязване — само чиста кожа, порозовяла след къпането.

— Доволен ли си? — обърна се Джо към Пинки. — Или ще го провериш и за ушна кал?

— Майната ти! — Пинки се изправи, изтопурка до вратата, изплю се в кошчето до нея — плюв! — и се обърна.

— Моят играч казва, че твоят му е срязал глезена. Почувствал го е. А моят играч не лъже.

— Твоят се опита да обере лаврите с игра на линията, вместо да спре на трета и да даде шанс на Пиърсол. Ще ти каже, че лайнната ивица върху гащите му е от шоколад, ако така ще се оневини. Знаеш какво се е случило, аз също. Андерсън се е порязал на собствените си бутонки при преобръщането. А сега се пръждосвай.

— Скъпо ще си платиш, Дипуно.

— О, така ли? Заповядай утре по същото време. Ела рано, докато пуканките са горещи, а бирата — студена.

Пинки си тръгна, като междувременно си откъсна още тютюн за дъвчене. Джо забарабани с пръсти до пепелника и фиксира с поглед момчето.

— Сега, след като останахме само свои хора, ми кажи истината: направи ли нещо на Андерсън?

Момчето не се поколеба и за миг:

— Не. Нищо не направих на Андерсън. Това е истината.

— Добре — рече Джо и стана. — След игра е приятно да седнеш на цигара и сладки приказки, но сега ще се прибера вкъщи и ще оправя жена си на дивана. Здравата съм се натопорчил — така ми действа победата в първия мач за сезона. — Той потупа новия ни кетчър по рамото. — Момче, ти игра като за последно. Браво.

И си отиде. Момъкът стисна хавлията около кръста си и пое обратно към съблекалнята.

— Виждам, че порязаното при бръснене съвсем е оздравяло.

Той се закова на прага и въпреки че беше с гръб към мен, веднага усетих, че не му е чиста работата. Личеше си по стойката му. Не знам как да го обясня по-ясно... усетих го.

— Какво?

Разбирате ли, правеше се на ударен.

— Порязаното на пръста ти.

— А, онова порязаното ли. Тъхъ, съвсем е оздравяло.

И преспокойно се понесе нататък... въпреки че едва ли имаше представа накъде се е запътил, толкова беше загубен.

Добре, стигаме до втория мач за сезона. Денди Дейв Сислър е питчър на „Бостън“ и нашето ново попълнение едва е успяло да заеме мястото си на батер, когато Сислър изпраща бърза топка към главата

му. Щеше да му извади очичките, ако го беше уцелил, но момъкът светкавично отдръпна глава — не се наведе, не! — и изгледа предизвикателно Сислър: „Давай, мъжки, направи го отново, ако толкова ти се ще.“

Зрителите крещят като полудели и скандират: „ИЗГОНИ ГО! ИЗГОНИ ГО!“ Съдията не изгони Сислър, обаче му отправи предупреждение и на стадиона се понесоха одобрителни възгласи. Погледнах към резервната скамейка на противника — Пинки крачеше напред-назад, сключил толкова здраво ръце около гърдите си, сякаш се боеше да не избухне.

Сислър обикаля два пъти кръга на питчъра, къпейки се в народната любов — майко мила, да можеха, щяха да го изкормят и разфасоват!, — после се разходи до торбичката с колофон, накрая отказа два-три сигнала на кетчъра. Нали разбирате, нарочно се бавеше, гледаше да приспи бдителността на момчето. А то е вдигнало бухалката в готовност и хич не дава вид да се изнервя. Денди Дейв праща една бърза топка в центъра на зоната и момчето като я прасна — приземи се чак вляво на трибуните. На базата е Тайдингс и резултатът е две на нула. Обзалагам се, че в Ню Йорк са чули шума от „Мочурливото“ след онзи хоумрън.

Мислех си, че момъкът ще се усмихва широко при пробегата до трета, ама изглеждаше сериозен като съдия и си мърмореше под носа:

— Ти успя, Били, натика онзи некадърник в кучи гъз.

Драхонката първи го награби на резервната скамейка и така го завъртя, че се удариха в стойката за бухалки. При това му помогна да окачи обратно изпосъборените бухалки — адски нетипично за Дани Дузьн, който смяташе, че е твърде велик да се занимава с дреболии.

След като бихме „Бостън“ два пъти и окончателно смачкахме фасона на Пинки Хигинс, заминахме за Вашингтон и спечелихме три поредни срещи. Момчето батира добре и в трите, отбеляза и втория си хоумрън, но беше голяма мъка да играеш на стадион „Грифит“, братче: можеше да разстреляш с картечница плъх на трибуната зад хоума и да не уцелиш никакъв запалянко. Онази година „Сенаторите“ завършиха сезона с повече от четирийсет загуби. Чак да ти се доплаче!

Момчето беше кетчър при втория старт на Драхонката и за едната бройка да улови всички подавания в петия си мач от Голямата лига. Пийт Рънълс развали серията му в деветия ининг — отби топката

и успешно превзе втора база при един аут. След това момчето отиде в зоната на питчъра и този път Дани не го изпъди. Размениха си няколко думи и тогава Драхонката нарочно „пусна“ на следващия батер — Лу Берберет (виждате ли как лека-полека всичко си спомням?). Така дойде ред на Боб Ашър да батира и двамата буквално го разпердушиниха: два аута и край на играта.

Същата вечер Драхонката и момъкът отидоха да празнуват сто деветдесет и осмата победа на Дузън. На следващата заран новото ни пиленце зверски го цепеше глава, но то го понесе спокойно, както беше понесъл Дейв Сислър да се цели в главата му. Взех да си мисля, че в крайна сметка сме попаднали на играч от класа и няма да се нуждаем от Хюби Ратнър. Или от когото и да било.

— Явно вие с Дани порядъчно сте се отрязали — викам му аз.

— Порядъчно — съгласява се той и разтърква слепоочията си. — Ние с Драхонката сме отрязани порядъчно. Той казва, че Били му е талисман.

— Значи сега такава песен пее?

— Аха. Казва, че ако станем комбина, ще спечели двайсет и пет срещи и ще се наложи да му присъдят „Сай Йънг“, нищо че репортерите люто го мразели.

— Хайде, бе?

— Да, тренер: хайде, бе. Бабче?

— Какво?

Обърна към мен ококорени сини очи, които всичко виждаха и почти нищо не разбираха. Вече знаех, че едва умее да срича и един-единствен път е ходил на кино. Отишъл да гледа „Бамби“ с другите деца от „Отършоу“ или „Аутършоу“ — не си спомням точно — и аз реших, че това е името на училището му. Оказа се, че хем съм бил прав, хем не, но друго е важното. Важното е, че той знаеше — някак инстинктивно — как да играе бейзбол, но иначе беше като неизписана черна дъска.

— Ще ми обясните ли пак какво беше туй „Сай Йънг“?

Такъв си беше, разбирате ли?

Преди да се приберем на собствен терен, заминахме за Балтимор за още три мача. Типичен пролетен бейзбол в този град, който не е нито южен, нито северен: първия ден зъзнахме от студ, втория се пържихме като в тиган, третия се къпахме на ситния като втечен лед

дъждец. Това не се отрази на момъка, който успешно батира в трите срещи и така докара резултата до осем поредни участия. Отново спря противниковия рънър на хоума. Загубихме играта, но блокадата беше адски зрелищна. Ако не се лъжа, жертвата бе Гъс Трайендъс. Той удари главата си в коленете на Били и се просна зашеметен на метър от хоума. Момчето нежно го докосна по тила — като майка, която маже с олио кожата на бебето си.

Снимка от този момент се появи в нюаркския „Вечерни новини“, а под нея пишеше: „Били Блейкли-Блокадата изгаря още един рънър.“ Прякорът си го биваше и се понрави на запаянковците. Навремето нямаше големи демонстрации на привързаност — през 57-а никой не би дошъл на стадиона на „Янките“ с готварска шапка, за да подкрепи Гари Шефийлд, — но когато изиграхме първия си мач на „Мочурливото“, някои зрители носеха оранжеви плакати, оформени като пътни знаци, с надписи „ОБИКОЛЕН МАРШРУТ“ и „ПЪТЯТ ЗАТВОРЕН“.

Знаците можеха да си останат изключение, ако на въпросния мач двама от кливландските „Индианци“ не бяха изгорели на хоума. По една случайност Дани Дузън беше питчър. И двата аута се дължаха по-скоро на страхотни подавания, отколкото на върховни блокади, само че новакът се окичи с лаврите и в известен смисъл — заслужено. Играчите започваха да му се доверяват, чатките ли? Освен това искаха той да изгори рънърите. Бейзболистите също са запаянковци и когато някой е в подем, дори и най-закоравелите се опитват да помогнат.

Онзи ден Дузън удържа сто деветдесет и деветата си победа. А при четири батирания момъкът отби три, включително отбеляза и хоумрън, затова не се чудете, че още зрители дойдоха със знаците на втория ни мач с Кливланд.

На третия ден един предприемчив търговец ги продаваше на входа към стадиона — големи оранжеви картонени ромбове с черни букви: „ПЪТЯТ ЗАТВОРЕН ПО ЗАПОВЕД НА БИЛИ БЛОКАДАТА“. Някои фенове ги вдигаха високо, когато Били батираше, както и през цялото време, докато противникът имаше рънър на трета. Стана време да ни гостуват „Янките“ — беше в края на април — и когато имаха рънър на трета база, което редовно се случваше през онзи сезон, целият стадион пооранжевяваше.

„Янките“ направо ни таковаха майката и излязоха на първо място в класирането. Момъкът не бе виновен: той батираше във всеки мач и изгори Бил Скоурон, когато нашите защитници го заклешиха между хоума и трета. Скоурон беше мечка с габаритите на Здравеняка Клу и се опита да смаже малкия на земята, но накрая той се плъсна на задника си, а момъкът го възседна. Снимката във вестника сякаш беше направена на състезание по борба, където Тони Баба „Красавета“ най-сетне бе надвил Джордж „Великолепния“. Зрителите се скъсаха да размахват онези табели „ПЪТЯТ ЗАТВОРЕН“. Изглежда, нямаше значение, че „Титаните“ загубиха: запалняковците се разотидоха щастливи, защото бяха видели как нашият мършав кетчър насади грамадата Скоурон на задника му.

После видях момъка — седеше гол на пейката при душовете. На гърдите си имаше голяма синина, но май не му пукаше. Не беше ревльо. После някои хора разправяха, че бил прекалено тъп, за да изпитва болка — прекалено тъп и побъркан. Но през кариерата си съм се нагледал на тъпи бейзболисти и глупостта им хич не ги спираше да мрънкат къде ги сърби и боли.

— Видя ли всички ония табели, хлапе? — питам го аз и ми се върти мисълта, че така ще го ободря, ако се нуждае от ободряване.

— Какви табели? — вика той и по обърканата му физиономия разбирам, че въобще не се бъзика. Такъв беше Били Блокадата. Щеше да застане пред камион, ако шофьорът караше към линията на трета база, за да отбележи точка, но иначе не знаеше на кой свят се намира.

Преди отново да поемем на път, изиграхме два мача с Детройт, като загубихме и двата. На втория подаваше Дани Драхонката, но го смениха преди края на третия ининг и той нямаше как да стовари вината за неуспеха ни върху хлапето. Седеше на резервната скамейка, хленчеше колко студено било времето (не беше студено), колко безобразно Харингтън изпуснал висока топка (Харингтън трябваше да е качен на кокили, за да я хване) и как оня мръсник Уендърс все отсъждал в негова вреда. Възможно е в последното да е имало известна доза истина. Хай Уендърс не обичаше Драхонката повече от спортните журналисти, никога не го беше понасял и миналата година два пъти го беше изгонил от терена. Но онзи ден не видях никакви пристрастни отсъждания, а стоях на по-малко от трийсет метра от съдията.

Момчето батира уверено и в двата мача, отбеляза хоумрън и достигна трета база. Също така Дузън не го изяде с парцалите, както би направил с другите: държеше съотборниците му да знаят, че в „Титаните“ има една голяма звезда и това не е никой от тях. Но той харесваше хлапето; явно наистина го смяташе за свой талисман. А и момчето го харесваше. След мача изпили алкохола на кажи-речи всички кръчми и за капак отишли в бордей да отбележат първата загуба на Драхонката за сезона. На следващия ден цъфнаха за полета до Канзас бледи и разтреперани.

— Снощи оправи една мацка — подшушна ми Драхонката, докато пътувахме към летището с автобуса. — Личеше си, че му е за първи път. Това е добрата новина. Лошата е, че май нищо не си спомня.

Самолетът доста друсаше, едно време такива бяха повечето самолети. Отвратителни брамки, които се задвижваха с перка — да му се не види, истинско чудо е, че не загинахме като Бъди Холи и Биг Бопър^[14]! Момъкът изкара полета, повръщайки в кенефа, а точно пред вратата няколко от играчите седнаха да шляпат покер и да подхвърлят, както си му е редът, разни духовитости: „Омаза ли се? Искаш ли нож и вилица да раздробиш някоя хапка?“ А на другия ден новакът отбеляза пет от пет^[15] на стадион „Мюнисипъл“, включително два хоумръна.

Отново показва играта, с която беше заслужил прозвището си — направо можеше да патентова способа си. Поредната му жертва беше Клитъс Бойър. Били отново го пресрещна с лявото си рамо, а господин Бойър изхвърча във въздуха и се просна по гръб в лявото поле на батера. Този път обаче имаше някои дребни различия. Новакът използва двете си ръце и се размина без кръв или разтегнато ахилесово сухожилие. Бойър просто се изправи и отиде на резервната скамейка, изтупвайки прахта от задника си и клатейки глава, сякаш не знаеше къде се намира. О, и въпреки петте попадения на малкия изгубихме срещата. Крайният резултат беше единайсет на десет или нещо от този род. Онзи ден непредсказуемите топки на Ганзи Бърджис не летяха на игрището и „Атлетите“ не пропуснаха да ни накажат.

Спечелихме следващия мач и отстъпихме с минимална разлика в решаващия трети. Момъкът ватираше в двете игри — така направи шестнайсет поредни участия. Плюс девет спирания на хоума. Девет в

шестнайсет срещи! Сигурно е рекорд. Щеше да е, ако беше вписан в регистрите.

Отлетяхме за Чикаго за други три мача и момчето батира и в тях — в деветнайсет поредни срещи. Но проклет да съм, ако не ни биха и трите пъти. Джърси Джо ме погледна след последния мач и каза:

— Не вярвам, че ни е бил талисман. Блейкли не ни е на късмет.

— Я не си криви душата — възразих му. — Потръгна ни в началото, сега сме в дупка. Все ще излезем от нея.

— Може би — съгласи се той. — Дузън още ли се опитва да учи момчето да кърка?

— Да. Тръгнаха към „Примката“ с част от другите играчи.

— Но ще се върнат заедно двамата — вика Джо. — Умът ми не го побира. Дузън отдавна трябваше да е намразил малкия. Драхонката е в отбора вече пет години и отлично знам как му работи мозъчето.

Аз също знаех. При загуба Драхонката непременно взимаше някого на мушка за неуспеха: например онзи тъпак Джони Харингтън или онзи изрод в съдийска униформа Хай Уендърс. На момчето отдавна му бе дошъл редът, ала Дани го тупаше по гърба и го уверяваше, че ще стане дебютант на годината. Всъщност дори и да искаше, Драхонката не можеше да обвини момчето за изхода на мача. В петия ининг Дани се осра грандиозно: така запокити една топка, че тя описа висока дъга и се спря чак в мрежата на трибуните. Точка за противника. Дани толкова се разяри, че си изпусна нервите, два пъти допусна по четири бола и противникът превзе служебно базата. После Нели Фокс отби две топки точно по страничната линия. Накрая Драхонката се окопоти, но твърде късно: вече беше проиграл шансовете ни.

В Детройт се представихме малко по-добре: спечелихме два от общо три мача. Момчето батира във всички и направи още една от тези невероятни блокади зад хоума. После се отправихме към къщи. Дотогава новакът от девънпортските „Царевичари“ беше голямата сензация на Американската лига. Говореше се, че ще му предложат да се снима в реклама на „Жилет“.

— Ще ми се да я видя тая реклама — изкоментира Сай Барбарино. — Почитател съм на комедиите.

— Тогава сигурно обичаш да се съзерцаваш в огледалото — затапи го Критър Хейуърд.

— Абе, ти какво се обаждаш, като не разбираш! — извика Сай.
— Искам да кажа, че момъкът няма бакенбарди.

Така и не се стигна до реклама, разбира се. Бейзболната кариера на Били Блокадата беше на финала си.

По график имахме три срещи с „Уайт Сокс“, но първата бе отменена заради дъжда. Хай Уендърс, старият приятел на Драхонката, беше шеф на съдийската бригада и лично ми съобщи новината. Подраних на „Мочурливото“, защото сандъците с пътните ни униформи по погрешка били заминали за Айдълуайлд и държах да се уверя, че вече са ни ги върнали. Нямах да ни трябват през идущата седмица, но нямах да се успокоя, докато не реша проблема.

Уендърс седеше на една табуретка пред съдийската стая и четеше книга с руса мадама по оскъдно бельо на корицата.

— Това жена ти ли е, Хай? — питам го.

— Любовницата ми — отговаря той. — Прибирай се, Бабче. Според метеорологичната прогноза в три часа ще завали като из ведро. Само изчаквам Дипуно и Лопес, за да обявя официално, че мачът се отменя.

— Добре — викам. — Мерси. — И си тръгвам, обаче той ме спира:

— Бабче, вашето момче-чудо наред ли е с главата? Понеже си говори самичко зад хоума. Шепне. Изобщо не млъква, да му се не види!

— Не е умник от викторина, обаче не е луд, ако натам биеш — отговарям. Оказа се, че съм грешал, ама кой да знае? — Какво си говори?

— Не чух много, докато стоях зад него при втората ви среща с „Бостън“, но схванах, че приказва за себе си. И то в... как се наричаше... май в трето лице. Например мърмори си: „Мога да го направя, Били.“ Веднъж не успя да хвърли правилно топката към кетчъра, което щеше да бъде трети страйк, и промълви: „Извинявай, Били.“

— Е, и? Докато не навърших пет години, имах невидим приятел на име Шериф Пийт. Двамата с него озаптихме лошите в много миньорски градчета.

— Да, но Блейкли не е петгодишен. Освен ако не е на пет ето тук. — Уендърс почука дебелата си глава.

— Възможно е не след дълго пет да стане първата цифра в коефициента му на батиране — изтъквам. — Единствено това ме интересува. Пък и момчето е невероятно на хоума. Признай го.

— Така е — съгласява се Уендърс. — Копелето му недно, не знае що е страх. Кое то още веднъж доказва, че не е наред с главата.

Не смятах да слушам как един съдия се изказва пренебрежително за някой от играчите ми, така че смених темата и го попитах — уж на шега — честно ли ще отсъжда в утрешната игра, въпреки че питчър ще е неговият любимец Драхонката.

— Винаги отсъждам честно — отсича той. — Дузън е превзета надувка, иска всичката слава за себе си и още отсега си е заплюл място в Купърстаун^[16] — само че ще оплеска сто неща и нито веднъж няма да поеме отговорност, освен това е нагъл и вечно се опитва да оспорва съдийските решения, но не и моите, защото знае, че няма да му мине номерът. След като изясних това, отговарям — ще отсъждам честно, както винаги. Не е за вярване, че ме питаш.

„Не е за вярване, че си седнал тук, чешеш си задника и обиждаш кетчъра ни, като го изкарваш пълен малоумник — помислих си аз, — но точно това правиш.“

Същата вечер изведох жена си на вечеря и прекарахме много приятно. Потанцувахме, свиреше оркестъра на Лестър Ланън — ако не ми изневерява паметта. После имаше малко цуни-гуни в таксито. Спах добре. След това дълго не можех да спя добре: измъчваха ме страшни сънища.

Дани Дузън подаваше в първия от планираните за следобед два мача, но за „Титаните“ сезонът беше отишъл на кино, просто още не го знаехме. Не го знаеше никой освен Джо Дипуно. По мръкване разбрахме, че сме изпортени, защото двайсет и двата ни мача почти със сигурност щяха да бъдат заличени от официалния регистър, както и името на Били Блейкли — Блокадата.

Заради натовареното движение пристигнах късно на стадиона, но не се тревожех, понеже проблемът с обърквания багаж беше решен. Повечето от момчетата вече бяха там — обличаха се, шляпаха покер или просто си седяха, пушеха и го бяха ударили на приказки. Дузън и новакът се бяха настанили на два сгъваеми стола в ъгъла до автомата за цигари: момчето по спортен панталон, а Дузън само по гащета —

гледката не беше от най-приятните. Отидох да си купя кутия „Уинстън“ и се заслушах в разговора им. Говореше предимно Дани.

— Онзи шибаняк Уендърс ми има зъб.

— Има ти зъб — повтаря момъкът и добавя: — Онзи шибаняк!

— Шибаняк отвсякъде. Как мислиш, иска ли да съдийства на двестата ми победа?

— Не? — предполага новакът.

— Естествено, че не! Но днес ще победа дори само за да му направя напук. А ти, Бил, ще ми помогнеш. Нали така?

— Нали така. Да. Бил ще помогне.

— Само ще гледа да ми открие кусури.

— Наистина ли? Наистина ли само ще гледа да ти открие ку...

— Нали това ти обяснявам. Така че трябва да действаш светкавично.

— Светкавично.

— Ти си моят талисман, момче.

А момъкът, сериозен като свещеник на погребението на важна клечка, повтаря:

— Аз съм твоят талисман.

— Аха. Слушай сега...

Беше хем смешно, хем страшно. Драхонката бе напрегнат до крайност: приведено тяло и пламтящи очи. Драхонката беше боец, разбирате ли? Той искаше да победи като Боб Гибсън^[17]. И той като Гибсън беше готов на всичко за победа. А момъкът попиваше думите му като гъба.

Едва не подхвърлих някоя реплика, за да прекъсна връзката помежду им. Като ви го разправам, си мисля, че подсъзнателно вече съм се бил ориентирал в картината. Може и да са глупости, но не ми се вярва.

Както и да е, не ги прекъснах — взех си цигарките и си отидох. По дяволите, ако си бях отворил плювалника, Дани тъй или иначе щеше да ми каже да си го затварям. Не обичаше да го прекъсват, когато го слушат в захлас, и въпреки че друг път това не би ме спряло, не исках да закачам човека, чийто ред беше да подава топката пред четирийсет хиляди души, които му плащат заплатата.

Отидох в кабинета на Джо да взема схемата с играчите, но вратата беше затворена, а щорите — спуснати: невиджано и нечувано

преди мач. Щорите обаче не бяха спуснати докрай, затова надникнах отдолу. Джо притискаше телефона към ухото си и засланыше очите си. Почуках по стъклото. Той подскочи толкова рязко, че едва не падна от стола, и се огледа. Казват, че в бейзбола нямало място за ревльовци, но Джо плачеше. Само онзи път съм го виждал така. Лицето му беше пребледняло, а рядката му коса — разчорлена.

Отпъди ме с ръка и продължи да говори по телефона. Тръгнах през съблекалнята към треньорския кабинет, който всъщност служеше като склад за екипировката. Насред пътя се спрях. Голямото съвещание между питчър и кетчър се беше разтурило и момъкът си обличаше ризата с големия син номер 19. Забелязах, че лейкопластът отново е залепен върху показалеца на дясната му ръка.

Отидох при него и сложих ръка на рамото му. Той ми се усмихна. Имаше много хубава усмивка.

— Здравсти, Бабче — рече ми. Но усмивката му се стопи, когато видя, че се мръщя.

— Готов ли си за бой? — попитах го.

— Да.

— Добре. Но преди да излезете на игрището, държа да ти кажа едно нещо. Драхонката е страшно добър питчър, но като човешко същество крета в аматьорската дивизия. Ще мине върху строшения гръбнак на баба си, за да си извоюва победа, а за него ти значиш много по-малко от баба му.

— Аз съм му талисман! — скочи момчето.

— Може би, но аз ти казвам друго нещо. Един бейзболист не бива прекалено да се надъхва за мач. Малко е добре, но ако се загуби мярката, напрежението те скапва.

— Не разбирам.

— Ако изгърмиш и издишаш като спукана гума, Драхонката ще си намери чисто нов талисман.

— Не говори така! Той ми е другар!

— Аз също съм ти другар. Но по-важното е, че съм треньор в този отбор. Отговарям за твоето развитие и ще говоря както си искам, особено на новак с мъх над устата. А ти ще си отвориш добре ушите. Слушаш ли?

— Слушам.

За слушането — слушаше, но избягваше очите ми; беше забил поглед в краката си и върху гладките му бузи разцъфнаха гневни алени рози.

— Не знам какво си скрил под лейкопласта и не искам да знам. Знам обаче, че те видях с него на първия мач и един човек сериозно пострада. Оттогава не съм го виждал, не искам да го виждам и днес. Защото ако те хванат, ще загазиш ти, а не Драхонката, дори той да те е подучил.

— Аз само се порязах — нацупи се той.

— Тия ги разправяй на истинската си баба! Порязал се, докато бръснел юмука си! Не желая да виждам лейкопласта, когато излезеш на терена. Мисля ти единствено доброто.

Щях ли да говоря така, ако не бях видял Джо, докаран до плач? Ще ми се да вярвам, че да. Ще ми се да вярвам също така, че мислех за доброто на играта, която обичам и сега. Виртуалният боулинг е умряла работа, честно.

Тръгнах си, преди да успее да продума. Не се обърнах назад. Донякъде защото не исках да видя какво е скрито под лейкопласта, но главно защото Джо стоеше пред кабинета си и ми махаше. Не се заклевам, че косите му бяха побелели още повече, но не се заклевам и в обратното.

Влязох вътре и затворих вратата. Споходи ме ужасна мисъл. Тя не беше пресилена, като се има предвид изражението му.

— Божичко, Джо, да не се е случило нещо с жена ти? Или с децата ти? Да не е нещо с някое от децата?

Той се сепна и примигна, сякаш бях спукал книжна кесия до ухото му.

— Джеси и децата са добре, Джордж. Но... о, Господи! Не мога да повярвам. Кашата е пълна. — Той закри с длани очите си. От гърлото му се изтръгна някакъв звук, но не ридание. А смях. Най-страшният смях, който някога съм чувал.

— Трябва да помисля — каза той, ала не на мен. Говореше на себе си. — Трябва да реша как да постъпя... — Откри очите си и ми се стори, че малко се е посъвзел. — Днес ти си мениджър, Бабче.

— Аз ли? Аз не мога да бъда мениджър! На Драхонката ще му избият чивиите. Той ще се бори за двестата си...

— Това няма никакво значение, не разбираш ли? Вече не.

— Какво...

— Млъкни и попълни картона. Колкото до онова момче... — Той замислено поклати глава. — По дяволите, пусни го да играе, защо пък не? Мамка му, сложи го да батира пети. Бездруго се канех да го изтегля напред.

— Разбира се, че ще играе — съгласих се. — Кой друг ще хваща топките на Дани?

— О, майната му на Дани Дузън!

— Капитане — Джоуи — кажи ми какво се е случило.

— Не — отсича той. — Първо съм длъжен да обмисля всичко. Какво ще кажа на момчетата. И на журналистите! — Той се плесна по челото, сякаш току-що се бе сетил за тях. — Тези хрантутници! Мамка му! — После отново започна да си говори сам: — Нищо, нека момчетата изиграят този мач. Поне толкова заслужават. Новакът — също. Гръм и мълнии, може би сега ще успее да събере пълния комплект удари. — Посмя се още, след което сам се шамароса, за да престане.

— Не разбирам.

— Ще разбереш. А сега се размърдай. Ти решаващ кой кога да батира. Ако искаш, изтегли имената от шапка. Няма значение. Само не забравяй да уведомиш главния съдия, че днес ти дирижираш спектакъла. Предполагам, че това ще е Уендърс.

Като насън тръгнах по коридора към стаята на реферите и съобщих на Уендърс, че аз ще отговарям за игровата схема и ще ръководя отбора от мястото си край трета база. Той ме попита какво му има на Джо и аз отговорих, че му е призляло. И беше самата истина.

Това беше първият ми мач като мениджър, докато не ме взеха в „Атлетите“ от Оукланд през 63-а, и той се оказа кратък — сигурно сте направили справка и знаете, че Хай Уендърс ме изгони в шестия ининг. Не си спомням добре срещата. Толкова много ми се беше струпало на главата, че сякаш сънувах. Но все пак не пропуснах да проверя дясната ръка на момъка, преди да излезе на полето. Лейкопластът беше свален, а следи от порязване нямаше. Дори не изпитах облекчение. Непрекъснато виждах зачервените очи и изопнатите устни на Джо Дипуно.

Това беше последният мач на Дани Драхонката, който така и не успя да закръгли победите си на двеста. През 58-а опита да се завърне,

но не му се получи. Твърдеше, че зрението му се е нормализирало, и сигурно казваше истината, но вече не можеше да подава както преди. В Купърстаун не се намери място за Дани. Джони се оказа пророк: момчето ни провали. Омагьоса ни като някакъв вуду принц.

Но онзи следобед Драхонката беше във върхова форма — бързата му топка летеше, параболата му свистеше като камшик. През първите четири ининга никой не можеше да му се опре. Замахнете и си седнете, момчета, мерси. Отбеляза шест страйкаута^[18], за останалото се погрижиха бранителите ни във вътрешното поле. Единственият проблем беше, че Кайндър почти не му отстъпваше. Добрахме се само до един шибан удар — при два аута Харингтън завладя втора база в края на третия ининг.

Та значи, започва петият ининг. Лесно се справяме с първия батер. После идва ред на Уолт Дропо — той отбива надалеч, в левия ъгъл на полето, и хуква, все едно го гонят триста дяволи по петите. Зрителите виждат как Хари Кийн все още търчи подир топката, докато Дропо пердаши към втора, и разбират, че работата отива към хоумрън. Започват да скандират. Отначало само няколко души, но те увеличат още и още. Гласовете набират мощ. Мравки пробягват от цепката на задника ми до тила ми.

— Бло-КАДА! Бло-КАДА! Бло-КАДА!

Появиха се оранжевите табели. Хората се изправяха и ги вдигаха. Не ги размахваха както обикновено, само ги държаха високо вдигнати. Друг път не съм виждал такова чудо.

— Бло-КАДА! Бло-КАДА! Бло-КАДА!

Отначало си мислех, че нямаме дори минимален шанс — Дропо се носеше като вятър към трета и нямаше кой да го спре. Но Кийн връхлита топката като ястреб и прави отличен пас към Барбарино между втора и трета. Междувременно новакът стои край хоума, обърнат към трета база; протяга се, образувайки мишена, и Сай взе че му подаде право в ръкавицата!

Публиката скандира. Дропо се плъзва и вирва крака. На хлапето не му дреме: коленичи и се хвърля под тях. Хай Уендърс е там, където се очаква да бъде — поне този път — и се е навел над играчите. Вдига се облак прах... и от него се показва вдигнатият палец на Уендърс.

— Ти сссси... АУТ!

Господин Кинг, запаянковците откачиха. Уолт Дропо — също. Стана и заподскача като епилептик, опитващ се да танцува хали-гали. Не можеше да повярва откъде му е дошло.

Лявата предмишница на момчето беше окървавена — не много, обикновено ожулване — но старият Боуни Дедиър — нашият треньор — излезе на полето и му залепи лейкопласт. Ето как Били все пак се сдоби с лепенка, но този път честно и почтено. Запаянковците стояха на крака по време на целия медицински консилиум, размахваха знаците „ПЪТЯТ ЗАТВОРЕН“ и скандираха „Бло-КАДА! Бло-КАДА!“ като изоглавени.

Момъкът, изглежда, нищо не забелязва. Намира се в друго измерение. Беше отнесен през целия си престой в „Титаните“. Просто си сложи отново маската, върна се зад хоума и клекна. Работа го чакаше. Буба Филипс зае мястото си, отби към Латроп на първа база и това беше началото на петия ининг.

В края му дойде ред на Били да батира — хлапето отбеляза три страйка, а публиката продължаваше да го аплодира. Този път той забеляза и докосна шапката си, когато се върна на резервната скамейка. Направи го онзи един-единствен път. Не защото беше някоя надувка, а... обясних вече. За другото измерение.

Тъй значи, началото на шестия ининг. Петдесет години са минали оттогава, а още ми накупява, като се сетя. Кайндър батира първи и отбива към трета база — типично за питчър. Тогава идва ред на Луис Апарисио, Малкия Луи. Драхонката замахва и хвърля. Апарисио отбива нагоре и изпраща топката към мрежата откъм трета база. Аз бях от тази страна и видях всичко. Момъкът захвърля маската си и хуква да гони топката, отметнал глава и протегнал ръкавицата си. Уендърс го проследи, но не отблизо, както трябваше да направи. Смяташе, че новакът няма шанс. Мърляшка съдийска работа.

Момъкът е прекосил тревата и е на пистата покрай ниското ограждение между полето и трибуните. Проточил е шия. Погледът му е устремен нагоре. Двайсетина души на първи и втори ред също гледат нагоре, повечето жадно протягат ръце. Едно не разбирам у запаянковците и никога няма да го разбера. Това е една нищо и никаква топка, мамицата му! Едно време струваше седемдесет и пет цента. Но щом видят топка, която могат да хванат, алчността завладява зрителите. Изобщо не им хрумва да си седят на местата и да оставят

играча — техният играч, който се бори със зъби и нокти за тази топка, — да си свърши работата.

Видях всичко, казвам ви. Видях го ясно като бял ден. Онази свръхвисока топка паднаше откъм нашата страна на заграждението. Момчето щеше да я хване. Тогава някакъв дългорък идиот, издокаран в тениска с логото на „Титаните“, каквито се продават пред входа на стадиона, се протегна и я закачи, затова топката отскочи от ръкавицата на нашия кетчър и тупна на земята.

Бях толкова сигурен, че Уендърс ще отсъди аут — имаше очевидна намеса, — че не повярвах на очите си, когато той даде знак на хлапето да се върне зад хоума, а на Апарисио — да заеме позицията с бухалката. Щом се опомних, хукнах по фауллинията, размахвайки ръце. Публиката започна да ме аплодира и да освирква Уендърс, което не те прави мил и драг, а враг на рефера, когато оспорваш отсъждането му, но така бях превъртял, че ми дремеше на оная работа. Нямах да спра дори ако Махатма Ганди беше излязъл по гол задник на терена да ни призовава към мир.

— Намеса! — изкрещях. — Ясно е като бял ден, ясно е като две и две!

— Топката падна до трибуните, значи е ничия — казва Уендърс. — Върни се в малкото си гнезденце, за да продължи играта — няма какво да се мотаем.

Момчето не се вълнуваше — разговаряше със своя приятел Драхонката. Прекрасно. Аз обаче се горещях. Всичко, което исках в момента, беше да пробия на Хай Уендърс нова дупка в задника. Поначало не оспорвам съдийските решения — за времето ми като мениджър на „Атлетите“ са ме гонили от игрището два пъти, — но онзи ден Били Мартин^[19] щеше ряза да яде в сравнение с мен.

— Ти не видя топката, Хай! Влачеше се отзад като свински черва! Видял си грънци!

— Не се влачех и видях всичко. Сега се прибирай, Бабче. Не се шегувам.

— Щом не си видял как онзи педераст с дългите ръчички (една жена на втори ред запуши ушите на малкото си момченце и се нацупи, гледайки ме злобно) — как онзи педераст с дългите ръчички се протегна и закачи топката, значи си се влачил като свински черва! Боже мили!

Запалянкото с тениската започва да клати глава — кой аз ли? Имате грешка!, — но го издава глупавата му притеснена усмивка. Уендърс я забеляза, изтълкува правилно нейния смисъл и извърна поглед.

— Достатъчно — спокойно ме предупреждава той. Тонът му подсказва, че ако изтърся още някое остроумие, ще ме прати да пия бира в съблекалнята. — Каза каквото каза. Или ще млъкнеш, или ще слушаш играта по радиото. Ти решаващ.

Върнах се на мястото си. Апарисио зае позиция, ухилен до уши. Гадината знаеше, че са ни го турили. И се възползва максимално. Не беше майстор на хоумръните, но когато параболата на Драхонката всъщност не се получи, Малкия Луи отби топката в най-далечната част на полето, описвайки красива висока дъга. Нортън „Гагата“, който играеше център, дори не се обърна.

Апарисио обиколи базите, спокоен като „Кралица Мери“, която акостира в дока, а публиката дюдюкаше, псуваше го на майка и сипеше проклетия по адрес на Хай Уендърс. Уендърс нищичко не чу, което е главното умение на един рефер. Просто извади нова топка от джоба на жилетката си и взе да я проверява за пукнатини и чуквания. Като видях как я зяпа, окончателно си изпуснах нервите. Втурнах се към хоума и заразмахвах юмруци в лицето му.

— Този хоумрън е твое дело, некадърнико! — креснах му. — Домързя те да проследиш както трябва една висока топка и сега можеш да запишеш тази точка в актива си! Този актив си го наври в гъза! Може би ще си намериш очилата!

Публиката се възхити. Хай Уендърс — не чак толкова. Той ме посочи, след това посочи с палец зад рамото си и се отдалечи. Запалянковците почнаха да дюдюкат и да размахват табелите „ПЪТЯТ ЗАТВОРЕН“; някои хвърляха бутилки, чаши и недоядени хотдози на полето. Абе, пълен цирк.

— Не смей да ми обръщаш гръб ти тлъст, сляп, мързелив урод! — креснах аз и хукнах подире му. Някой от резервната скамейка ме спря, преди да успея да сграбча Уендърс, каквото намерение имах. Бях загубил всякакво усещане за реалност.

Запалянковците скандираха „УБИЙ РЕФЕРА! УБИЙ РЕФЕРА! УБИЙ РЕФЕРА!“. Никога няма да забравя това, защото по същия начин бяха скандирали „БЛО-КАДА! БЛО-КАДА!“

— Ако майка ти беше тук, щеше да ти смъкне сините панталони и да те напляска едно хубаво по задника, сляп некадърнико! — извиках и тогава ме замъкнаха на скамейката. Ганзи Бърджис, нашият спец по правите топки, беше мениджър през последните три ининга на този „филм“. Също така подаваше през последните два. Вероятно ще го намерите в регистрите. Ако са останали регистри от онази пропиляна пролет.

Последното, което видях на терена, бяха Дани Драхонката и Били Блокадата, застанали на тревата между хоума и зоната на питчъра. Момъкът държеше маската си под мишница. Драхонката му шепнеше нещо на ухо. Малкият слушаше — той винаги слушаше, когато Драхонката говореше, — но гледаше към публиката: четирийсет хиляди запаянковци, станали на крака; мъже, жени и деца, които скандираха „УБИЙ РЕФЕРА! УБИЙ РЕФЕРА! УБИЙ РЕФЕРА!“

В коридора от резервната скамейка към съблекалнята имаше кофа с топки. Ритнах я и топките се разпиляха къде ли не. Ако се бях подхлъзнал на някоя от тях и се бях изтърсил по задник, щеше да е идеален завършек на шибания следобед.

Джо седеше на пейката пред душовете в съблекалнята. Изглеждаше на седемдесет вместо на петдесет. С него имаше трима други мъже. Двама бяха униформени полицаи. Третият носеше костюм, но само един поглед към грубоватата му физиономия стигаше да разбереш, че и той е ченге.

— Рано ли свърши мачът? — пита ме тоя. Седеше на сгъваем стол и раираните му панталони се опъваха по едрите силни бедра. Униформените седяха на една пейка пред шкафчетата.

— За мен — да. — Толкова ми беше накипяло, че не се интересувах какво търсят тук ченгетата. Обърнах се към Джо: — Смотанякът Уендърс ме изгони. Съжалявам, капитане, но очевидно имаше намеса, а проклетият мързеливец...

— Няма значение — прекъсна ме Джо. — Мачът няма да се зачете. Едва ли някоя от срещите ни ще се зачете. Къруин ще обжалва пред Комисаря на лигата, разбира се, обаче...

— Какви ги говориш?

Джо въздъхна. Сетне погледна костюмаря.

— Вие му обяснете, детектив Ломбардаци. Аз нямам сили.

— Нужно ли е да знае? — попита Ломбардаци. Зяпа ме, все едно съм някаква буболечка, каквато досега не е виждал. Само това липсваше на скапания ден, да ме оглеждат така, но премълчах. Понеже три ченгета, едно от които — детектив, нямаше да се появят току-така в съблекалнята на отбор от Голямата лига, освен ако не е нещо адски сериозно.

— Ако искате да задържи останалите играчи достатъчно дълго, за да отведете Блейкли, мисля, че е по-добре да му кажете — отвърна Джо.

От трибуните над нас запалянковците нададоха първо вик, после стенение, после — радостни възгласи. Никой от нас не обърна внимание, а се оказа, че тогава е настъпил краят на бейзболната кариера на Дани Дузън. Викът бил, когато Лари Доуби го уцелил в челото с ниска и бърза топка. Стенанието било, когато рухнал в зоната на питчъра като нокаутиран боксьор. Радостните възгласи били, когато се изправил на крака и дал знак, че е добре. Не бил добре, обаче подавал до края на шестия и в целия седми ининг. При това не допуснал противникът да отбележи точка. Ганзи сменил Драхонката преди осмия ининг, когато го видял, че залита. През цялото време Дани лъжел, че му няма нищо; че моравата цицина над лявата му вежда не го притеснявала, били му излизали къде-къде по-големи, а момъкът папагалски му пригласял: няма му нищо, няма му нищо. Малкият господин Ехо. Ние в съблекалнята не знаехме каква драма се разиграва горе, както и Дузън не е знаел, че макар да са му излизали по-големи цицини, за пръв път е засегната част от мозъка му.

— Той не се казва Блейкли — отсича Ломбардаци. — Името му е Юджийн Катсанис.

— Кац... какво? Тогава къде е Блейкли?

— Уилям Блейкли е мъртъв. Мъртъв е от месец. Както и родителите му.

Зяпнах.

— Какво говорите?

Той ми разказа историята, която вече знаете, господин Кинг, но може би ще успее да запълня някои празноти. Семейство Блейкли живеело в Кларънс, Айова, в голяма ферма на няма и час път с кола от Девънпорт. Удобно за мама и татко, понеже можели да се придвижват до повечето мачове от Малката лига, в които участвало синчето им.

Фермата на Блейкли, както казах, била голяма — осемстотин акра — и печеливша. Един от ратаите му бил съвсем младо момче. Казвал се Джин Катсанис — сирак, отраснал в християнския дом за изоставени момчета в Отършоу. Не го бивало за ратай и освен това бил малко чалнат, но за сметка на това — фантастичен бейзболист.

Катсанис и Блейкли играели един срещу друг в двата църковни отбора и заедно в местния отбор от лигата „Бейб Рут“, който за трите години, докато двамата били в него, печелел щатския турнир, а един път достигнал полуфиналите на националното първенство. Блейкли учел в гимназията, съответно бил звезда и на гимназиалния отбор, а Катсанис не ставал за училището. Бивало го да сипва помия на свинете и да играе бейзбол, макар никой да не предполагал, че е добър колкото Били Блейкли. На никого и през ум не му минавало подобно нещо. Докато не се случило.

Бащата на Блейкли го цанил за ратай, понеже щял да му работи евтино — това едно на ръка, но и защото бил достатъчно талантлив, че Били да си поддържа спортната форма с него. Срещу двацет и пет долара седмично младият Блейкли се подсигурил с бранител и питчър за упражненията си. Старият Блейкли се подсигурил с ратай, който да дои кравите и да им рине лайната. Нелоша сделка — за тях поне.

Това, което сте открили при проучването си, вероятно представя в добра светлина семейство Блейкли, нали? Те са живели по тези места в продължение на четири поколения и са били богати фермери, а Катсанис е бил подхвърлено дете, започнало живота си в кашон от алкохол, оставен на църковното стълбище; плюс това му е хлопала дъската. Защо ли? Дали защото такъв се е родил, или защото са го пребивали три-четири пъти седмично в дома, преди да порасне достатъчно, за да се отбранява? Известно ми е, че много от побоищата са били заради навика на момчето да си говори само — по-късно вестниците писаха.

Катсанис и Били усърдно тренирали, след като приели Били в юношеския клуб на „Титаните“ — това ще рече извън активния сезон; сигурно са подавали и батирали в хамбара, когато навън навалял сняг — само че Катсанис го изритали от градския отбор и му забранили да ходи на тренировки с „Царевичарите“, докато Били карал втория си сезон с тях. През първия можел да участва в тренировките и дори го пускали в някои приятелски мачове, ако не им достигал човек. Едно

време всичко беше по-просто и неформално, не като сега — застрахователните дружества ще пропищят, ако играч от Голямата лига посегне към бухалката, без преди това да си е сложил каска.

Според мен — поправете ме, ако сте по-осведомен, — независимо от всичките си проблеми Катсанис продължил да се развива като бейзболист. А Блейкли — не. Случва се непрекъснато. Две момчета, и двете приличат на Бейб Рут от гимназиалните му години. Същият ръст, същото тегло, същата бързина, същото отлично зрение. Но едното се издига до следващото ниво... и по-следващото... и по-по-следващото... а другото изостава. Впоследствие научих, че Бил Блейкли не е бил стартовият кетчър. Преместили го от центъра, когато титулярят си счупил ръката. Подобна смяна не вещае нищо добро. Сякаш треньорът ти отправя послание: „Ставаш... докато не намеря някой по-читав.“

Според мен Блейкли е започнал да завижда, баща му също, а най-вероятно и майка му. Особено майка му, понеже майките на спортистите хич не си поплюват. Според мен са задействали връзки, за да попречат на Катсанис да играе в градския отбор и да участва в тренировките на тия, дето си ядат кочана. Успели са, защото са били богата и уважавана фамилия в Айова, а Джин Катсанис — момче, отраснало в дом за сираци, където сигурно е било ад на земята.

Според мен Били е започнал да унижава момъка твърде често и твърде жестоко. Може да е бил бащата или майката. Намирали са му кусури, че не е издоил добре кравите или че не е изринал бързо лайната, но се обзалагам, че всичко е опирало до бейзбол и най-обикновена завист. Голямо зло е завистта. Доколкото знам, мениджърът на „Царевичарите“ подхвърлил на Блейкли, че не е изключено да го изпратят в отбора на Клиъруотър от Малката лига, а да те понижат, когато си едва на двайсет — когато би трябвало да се издигаш нагоре, — е ясен знак, че кариерата ти в професионалния бейзбол няма да я бъде.

Но каквато и да е истината, виновникът е допуснал груба грешка. Момъкът бе голям сладур, когато подходиш към него с добро, и това го знаехме всички, но му хлопаше дъската. Можеше да бъде опасен. Бях го разбрал преди пристигането на ченгетата заради онова, което се случи с глезена на Били Андерсън при откриването на сезона.

— Окръжният шериф намерил семейство Блейкли в хамбара — допълни Ломбардаци. — Катсанис прерязал гърлата и на трима им. Шерифът смята, че е използвал бръснач.

Аз само се пулех насреща му.

— Най-вероятно се е случило следното — поде Джо с натежал глас. — Къруин Маккаслин се обадил тук-там, търсейки заместник на нашите кетчъри, след като и двамата закъсаха в Сарасота, и мениджърът на „Царевичарите“ му казал, че има едно момче, с което можем да закърпим положението за три-четири седмици, стига да не очакваме от него геройства. Понеже, изрично подчертал той, не бил способен на такива.

— Но момъкът извърши геройства.

— Защото не е бил Блейкли — намеси се Ломбардаци. — Дотогава Блейкли и родителите му са били мъртви поне от няколко дена. Катсанис сам въртял домакинството. Не е бил чак толкова луд. Проявил разума да приема телефонните обаждания. Той разговарял с мениджъра и потвърдил, че Били с радост ще замине за Ню Джърси. А преди заминаването си — преди да се представи за Били — обиколил съседите и магазина за фуражи и зърнени смески в центъра на града. Казал им, че семейство Блейкли било принудено да замине по неотложни дела и че той се грижел за фермата. Доста хитро за откачалник, а?

— Той не е откачалник.

— Прерязал е гърлата на хората, които са го приютили и са му дали работа, и е заклал кравите, за да не чуят съседите мученето им да ги издоят, но както кажете. Знам, че прокурорът ще се съгласи с вас, понеже иска Катсанис да увисне на въжето. Такова е смъртното наказание в Айова.

Обърнах се към Джо:

— Как е възможно да се случи такова нещо?

— Бил е талантлив — рече Джо. — И е копнеел да играе бейзбол.

Момъкът взел личната карта на Били Блейкли, а в онези дни никой не беше чувал за документи със снимка. Пък и младежите доста си приличали: очи сини, коса кестенява, ръст метър и осемдесет и два. Но в общи линии — да, беше се случило, понеже малкият е бил талантлив. И е копнеел да играе бейзбол.

— Толкова талантлив, че е издържал почти цял месец при професионалистите — отбеляза Ломбардаци и в същия миг от трибуните екна радостен възглас. Били Блокадата току-що беше пожънал своя последен успех в Голямата лига: хоумрън. — Но завчера човекът от газовото дружество отишъл във фермата на Блейкли. И други хора минавали оттам, но прочитали бележката, която Катсанис поставил на вратата, и си отивали. Не и този доставчик. Напълнил с газ контейнерите зад обора, а в обора се намирали труповете — на кравите и на семейство Блейкли. Най-накрая времето се било затоплило и той ги подушил. Общо взето, така завършва нашата история. Вашият мениджър желае да го арестуваме без излишен шум и без да се създава опасност за другите играчи от отбора ви. Желанията ни съвпадат. Така че вашата работа...

— Твоята работа е да задържиш момчетата на резервната скамейка — прекъсва го Джърси Джо. — Кажете на Блейкли... Катсанис... да се яви при мен сам. Вече няма да е тук, когато останалите момчета дойдат в съблекалнята. После ще му мислим как да оправим този бардак.

— Как да задържа останалите, да му се не види? — Разбор на мача. Безплатен сладолед. Не ме интересува. Не ги пускай за пет минути.

Обръщам се към Ломбардаци:

— Никой ли не е бил в час? Никой ли? Нима твърдите, че никой не е слушал радиопредаванията и не се е опитал да звънне на татко Блейкли, за да го поздрави с подвизите на синчето му в Голямата лига?

— Предполагам, че един-двама са се опитали — отвърна Ломбардаци. — Чат-пат някой от селска Айова идва в големия град — тъй са ми казвали — и нищо чудно неколцина гости на Ню Йорк да са чули по радиото за „Титаните“ или да са прочели за тях във вестника...

— Предпочитам „Янките“ — намесва се едното ченге.

— Никой не те пита — скастрия го Ломбардаци. — Налягай си парцалите, докато не ти поискам мнението.

Погледнах Джо и усетих как започва да ми се гади. Това, че отборът е бил оцетен поради съдийско недоглеждане и са ме изгонили от терена, когато за първи път изпълнявах длъжността мениджър, в момента ми се струваше най-малкият проблем.

— Прати го тук сам — повтори Джо. — Все едно как. Момчетата не бива да гледат. — Той помисли малко и добави: — А момъкът не бива да вижда, че те гледат. Независимо какво е извършил.

Ако има някакво значение — а знам, че няма, — изгубихме мача с един на два. Трите ни точки бяха спечелени със самостоятелни обиколки на игрището. Мини Миносото отбеляза победоносния хоумрън след подаване на Ганзи в началото на деветия ининг. Момъкът беше последният изгорен. Той пропусна първото си подаване като батер на „Титаните“, пропусна и последното. В бейзбола всичко е съвършено прецизно и всичко се уравновесява.

Не че на момчетата им пукаше за резултата, когато се появих. Всички се бяха насъбрали около Драхонката, който седеше на резервната скамейка и ги уверяваше, че се чувствал отлично, мамка му, само мъничко му се виело свят. Обаче не изглеждаше отлично, а лекарят ни, който отдавна трябваше да се е пенсионирал, бе сериозно разтревожен. Настояваше Дани да мине на рентген в Нюаркската окръжна болница.

— Заеби! — отрязва го Драхонката. — Само да си взема въздух няколко минути. Нали ти казвам, че съм добре! Господи, Боунс, хайде стига си ми опявал!

— Блейкли! — извиках го аз. — Иди в съблекалнята. Господин Дипуно иска да те види.

— Треньорът Дипуно иска да ме види? В съблекалнята? Защо?

— Свързано е с наградата за дебютант на месеца — изтърсих аз. Не знам откъде ми дойде на ума. Тогаваше такава награда, обаче момъкът не го знаеше.

Той поглежда Дани Драхонката, а Драхонката го гони:

— Хайде, малкия, тръгвай. Игра добре. Не си виновен ти. Талисман си и майната му на всеки, който каже нещо различно. — После добавя: — Всичките — чупката. Дайте ми да си поема въздух.

— Пойдете — намесвам се аз. — Джо държи да го види насаме. Предполагам, че за да го поздрави лично. Момче, не се помайвай. Давай... — Щях да кажа „Давай по-живо“, но не се наложи. Блейкли или Катсанис вече беше изчезнал яко дим.

Известно ви е какво се случи след това.

Ако момъкът беше тръгнал по коридора към съдийската стая, щяха да го арестуват, защото съблекалнята е на път. Вместо това той

минал напъряко през склада, където държим багаж, както и две масажни легла и вана за хидротерапия. Никога няма да узнаем защо е предпочел този маршрут, но според мен е усетил нещо гнило. По дяволите, със сигурност е знаел, че рано или късно ще го разкрият: луд, ама хитър като лисица. Във всеки случай заобиколил съблекалнята, отишъл до съдийската стая и почукал на вратата. Дотогава приспособлението, което очевидно си е бил изработил още в християнския приют за момчета в Отършоу, вече е било на показалеца му. Сигурно е научил този номер от някое по-голямо момче. „Малкия, ако искаш побоищата да спрат, направи си едно такова.“

Излиза, че не го е прибирал в шкафчето си, просто го е пъхнал в джоба си. След мача не си е направил труда да го скрие под лейкопласт — значи е бил наясно, че няма какво да крие.

Похлопва на съдийската врата и казва: „Спешна телеграма за господин Хай Уендърс“. Луд, ама хитър като лисица, нали така? Нямам представа какво е щяло да стане, ако беше отворил някой друг от съдийската бригада, но се показал самият Уендърс и бас държа, че е умрял, без да осъзнае, че пред него не стои разносвач от „Уестърн Юниън“.

Било е бръснач, разбирате ли? Цял или парче. Криел го е в тенекиено колелце, нещо като детски пръстен. Само че като свиел десния си юмрук и натиснел колелцето с палец, малкото сребърно острие изскачало. Уендърс отворил вратата и Катсанис му прерязал гърлото. Когато видях локвата кръв, след като го отведоха с белезници — Боже Господи, колко много кръв!, — единственото, за което се сетих, беше как четирийсет хиляди души крещат „УБИЙ РЕФЕРА“, също както скандираха „БЛО-КАДА“. Разбира се, те не го мислят наистина, но момъкът не е знаел. Особено след като Драхонката го обработил как Уендърс им е вдигнал мерника и на двамата.

Когато ченгетата изтичаха от съблекалнята, Били Блокадата стоеше като закован, кръвта се стичаше по бялата му униформа, а Уендърс лежеше в нозете му. Не оказа съпротива, не извади острието. Просто стоеше там и си шепнеше: „Очистих го, Драхонке. Били го очисти. Сега няма да отсъжда срещу нас.“

Тук завършва историята, господин Кинг — поне тази част от нея, на която съм бил пряк свидетел. Колкото до „Титаните“, може да направите справка, или както казваше Професора Кейси^[20] — да се дивите на всички онези анулирани мачове и всички двойни срещи, в които ги отигравахме. Как накрая опряхме до стареца Хюби Ратнър за кетчър и как той отбиваше с коефициент 0.185 — доста под нивото, което сега наричат „Линията на Мендоса“^[21].

Как Дани Дузън беше диагностициран с „вътречерепно кървене“ и му се наложи да почива до края на сезона. Как се опита да се завърне през 1958 — направо да ти се доплаче. Пет излизания на терена. В три от тях дори не можа да улучи страйк зоната. А другите два пъти... спомняте ли си последния мач между „Ред Сокс“ и „Янките“ от плейофите през 2004? Как Кевин Браун беше титуляр на „Янките“ и през първите два ининга „Сокс“ отбелязаха шест хоумръна заради немоцните му хвърляния? Така подаваше Дани Дузън през 58-а, когато изобщо успяваше да улучи страйк зоната. Не му беше останало нищо. И въпреки всичко, изброено дотук, успяхме да се класираме преди „Сенаторите“ и „Атлетите“. Само че Джърси Джо Дипуно получи инфаркт по време на шампионата онази година. Възможно да е било в деня, когато руснаците изстреляха „Спутник“. Изнесоха го от стадиона на носилка. Живя още пет години, но беше сянка на предишното си „аз“ и, разбира се, повече не ръководеше отбора.

Беше казал, че хлапето не ни е на късмет, и излезе по-прав, отколкото предполагаше. Господин Кинг, онова момче беше черна дупка, която изсмуква късмета.

Дори на себе си навреди. Уверен съм, че знаете как завърши историята — как го отведеха в Есекския окръжен затвор и го задържаха там за екстрадиция. Как погълнало един сапун и се задушило. Не мога да си представя по-страшна смърт. Кошмарен беше онзи сезон, няма капка съмнение, и все пак, като ви разправам, ме връхлитат хубави спомени. Най-вече как „Мочурливото“ пооранжевяваше, когато всички запалянковци вдигаха табелите си: „ПЪТЯТ ЗАТВОРЕН ПО ЗАПОВЕД НА БИЛИ БЛОКАДАТА“. Басирам се, че търговецът, който ги е измислил, е спечелил бая пара. Но който си ги е купил, е сключил изгодна сделка. Като се изправеха и ги вдигнеха високо, хората ставаха част от нещо голямо. Единението може да е лошо — помислете си за германците, които ходели по

митингите на Хитлер, — но може и да е добро. Бейзболът е нещо добро. Така е било, така и ще бъде.

Бло-КАДА, Бло-КАДА, Бло-КАДА.

Още изтръпвам, като се сетя как скандираха. Възгласите им още кънтят в главата ми. Онзи момък успяваше да ги изправи на крака и да ги обедини — луд или не, черна дупка за късмет или не.

Господин Кинг, май се изприказвах. А вие наслушахте ли ми се? Добре. Радвам се. Заповядайте отново, когато пожелаете, ама не в сряда следобед: тогава играят тъпия си виртуален боулинг и човек не може да си чуе мислите. Заповядайте в събота, а? Събираме се една групичка и винаги гледаме „Мач на седмицата“^[22]. Разрешават ни се по няколко бири и пада голяма веселба. Не е като едно време, но все пак не е зле.

На Флип Томпсън, приятел и кетчър в гимназията

[1] За по-пълноценно възприемане на новелата ни се струва уместно да посочим някои основни понятия в бейзбола. Играта е разделена на девет етапа, като всеки етап се нарича ининг. Отборите са два, всеки с по деветима играчи. Отборът, който подава топката, е в защита, той брани полето, а другият е в нападение, стреми се да отбие топката и да завладее повече бази. Полето е ромбовидно, като в първия му, най-близо до трибуните ъгъл е разположена първа база (хоум), следват първа, втора и трета база. Извън ромба следва дълга около трийсет метра ивица пръст (вътрешно поле, инфийлд), а отвъд нея има трева (външно поле, аутфийлд), накрая са загражденията около трибуните. Линиите на ромба се наричат базови линии. Линиите от първа и трета база до външното поле се наричат фаул линии. В центъра на ромба се намира зоната на питчъра. Питчърът хвърля (подава) топката към свой съотборник (кетчъра), който се намира на хоума, на около метър зад батера. Батерът е играч от противниковия отбор, чиято цел е да отбие с бухалка топката, която питчърът е хвърлил към кетчъра, и тя да попадне у негов съотборник. Кетчърът защитава хоума, като лови топките, които батерът изпуска. Питчърите разполагат с широк набор от техники за хвърляне, като четирите основни вида са бърза топка, забавена топка, парабола (падаща топка)

и слайдър (плъзгаща топка, която неочаквано променя посоката си настрани или надолу).

Обикновено съдията стои зад хоума; т.е. зад кетчъра и батера и преценява дали подаването е успешно — сиреч, дали е било в зоната, ограничена между коленете и гърдите на кетчъра. Успешното подаване се нарича страйк, а неуспешното — бол. — Б.пр. ↑

[2] Джордж Уил (р. 1941) е американски журналист и политически коментатор, носител на „Пулицър“, а книгата е Men at Work: The Craft of Baseball (Работещи мъже: бейзболният занаят). — Б.пр. ↑

[3] В бейзбола коефициентът на батиране се определя, когато броят на успешните отбивания се раздели на броя на подаванията. — Б.пр. ↑

[4] Треньорът на трета база нарежда на рънърите кога да се придвижат от втора към трета база и по-важно — кога да заобиколят трета и да поемат към хоума. Рънърът е офанзивен играч, достигнал поне първа база. — Б.пр. ↑

[5] Длъжност, еквивалентна на старши треньор. Мениджърът решава кои бейзболисти ще играят, кога да даде почивка, кога да извърши смяна (независимо дали на питчър, батер или рънър), кога да оспорва съдийско решение. — Б.пр. ↑

[6] Генералният мениджър се занимава с административни въпроси, трансфери на играчи, назначава и освобождава мениджъра и треньорите. — Б.пр. ↑

[7] Щат Айова. — Б.пр. ↑

[8] Награда, учредена през 1955 на името на легендарния питчър Дентън Йънг, по прякор Сай. — Б.пр. ↑

[9] Реклама от 1928 на цигарите „Олд Голд“. — Б.пр. ↑

[10] Франк Малзоун (1930–2015) — прочут играч на „Бостън Ред Сокс“. — Б.пр. ↑

[11] Йоги Бера (1915–2015) — знаменит американски кетчър. — Б.пр. ↑

[12] В бейзбола първата цифра обозначава броя на боловете, а втората — броя на страйковете. — Б.пр. ↑

[13] Клетва, която от края на XIX век традиционно произнасят американските ученици преди началото на учебния ден. — Б.пр. ↑

[14] Прочути рокендрол музиканти, които загиват в самолетна катастрофа на 3 февруари 1959 г. — Б.пр. ↑

[15] Батирал е пет пъти и пет пъти е ударил топката. — Б.пр. ↑

[16] Градче в щата Ню Йорк, известно най-вече със своята „Национална бейзболна зала на славата“. — Б.пр. ↑

[17] Гибсън (р. 1935) е знаменит питчър, който седемнайсет години е играл в Голямата лига. — Б.пр. ↑

[18] Аут (изгаряне) на противниковия батер, когато питчърът отбележи три страйка. — Б.пр. ↑

[19] Били Мартин (1928–1989) е прочут бейзболист и талантлив мениджър на „Янките“, известен също така с избухливия си нрав и склонността си към юмручна саморазправа. — Б.пр. ↑

[20] Кейси Стенгъл, по прякор „Стария Професор“ (1890–1975) — бейзболен мениджър. — Б.пр. ↑

[21] Коефициентът на Марио Мендоса е 0.215 и се смята за минимум, под който е недопустимо да слиза играч от Голямата лига. — Б.пр. ↑

[22] Телевизионно предаване, отразяващо бейзболните мачове, изиграни в Голямата лига през седмицата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.